

Café Mendelaar aan de Haverstraat

Elke zaterdagmiddag een hockeycafé

Hockeyclub EHV wordt op 23 januari 1935 opgericht. De eerste leden zijn Enschedese leerlingen van het Carmel College in Oldenzaal, waar ze door hun gymleraar Leo Siegmund enthousiast gemaakt zijn voor het spel met de stick en de bal. In hun jeugdige overmoed deponeren ze de naam SOS ('Spaart Onze Schenen') bij de hockeybond maar daar gaat al snel een streep door met de opmerking of het iets minder ludiek kon. En dus wordt het heel voor de hand liggend maar niet minder uniek, want nog niet bestaand: EHV, oftewel Enschedese Hockey Vereniging.

Na omzwervingen langs het Schreuserve en het Rechterlaantje wordt op de hoek van de Pompstationweg en de Witbreuksweg, richting Driene, een locatie gevonden voor velden en een clubhuis. Maar om daar - in the middle of nowhere - op een zaterdagmiddag tegen zes uur

de koppen bij elkaar te steken als voorbespreking voor de zondagse wedstrijd? Nee, dat is geen optie want het moet wel een beetje gezellig zijn. Daarvoor zijn de hockeymannen aan het juiste adres bij Café Mendelaar aan de Haverstraat 35. We schrijven de jaren 1962-1963.

Niet alleen water

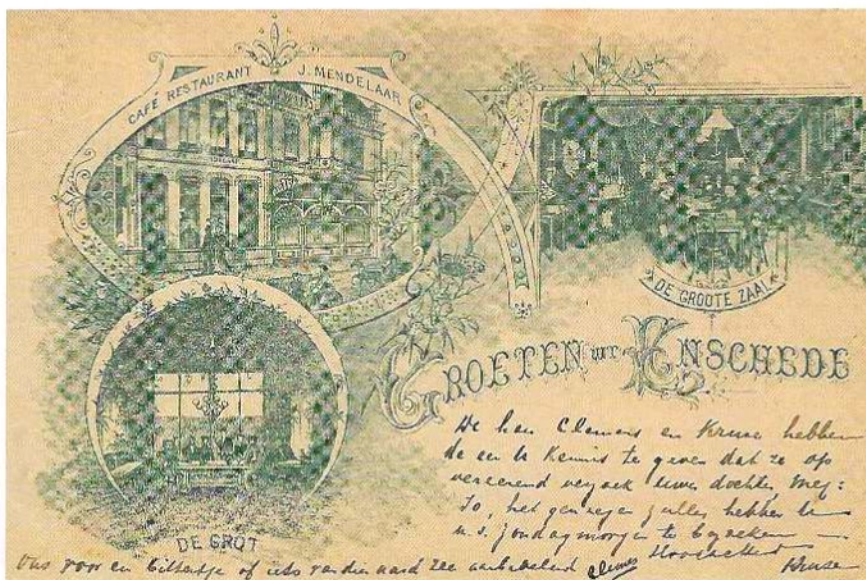
Een van de spelers is Wim Weerkamp, inmiddels 81 jaar, en hij weet het zich nog goed te herinneren. 'Mendelaar is bij mij wel bekend, ja, ik was zeventien toen ik in het eerste elftal kwam. We hadden daar zaterdags tegen half zes altijd een ontmoeting met het elftal om de strategie te bespreken voor de wedstrijd die we de volgende dag zouden spelen. Het was er altijd buitengewoon gezellig en er werd niet alleen water gedronken. Er tegenover was de cafetaria van Roelofs waar na die tijd de nodige patatjes en andere etenswaren naar binnen werden gewerkt.' Henk Schunselaar is dan een paar jaar jonger, hij schat zelf dat hij vijftien, zestien is. 'Er waren natuurlijk ook oudere mannen bij. Rinus Vergeer had met mijn ouders afgesproken dat hij een beetje op me zou letten. Voor jongens van mijn leeftijd was het vooral gemakkelijk om midden in de binnenstad te zijn, want dat was toch de plek waar je op zaterdagavond wilde zijn. Ik herinner me namen als de gebroeders Wegdam en Roelofs, Jan Beckmann, Henk Krake. Later raakte ik bevriend met Paul Grijpma, die bekend zou worden van het NOS Journaal, »

▲ Hotel Mendelaar - datum onbekend.

▲ Hotel Mendelaar 1910.

▲ Ansichtkaart verzonden in 1900.

maar volgens mij was hij toen nog niet bij ons in beeld. En verder weet ik nog dat ze er een erg goed biljart hadden.'

Was een lichtwedstrijd...

Ook altijd aanwezig is Jan Wijdeveld, een ouderwetse linksbuiten met de kalk aan de kicken en een backhand van jewelste. Dat is met zo'n kort houten haakje nog niet zo eenvoudig alhoewel het gerucht gaat dat hij het met de bolle kant van z'n stick doet. Hoe dan ook, zolang hij in Enschede woont, slaat hij geen zaterdagmiddag over. "We waren met een man of veertien, vijftien en iedereen was altijd van de partij. We hadden wel een clubhuis, maar daar kon je een rol drop krijgen en verder niks. Nee, dan was het bij Mendelaar toch een stuk leuker. Het werd een keer zo laat, dat ik thuis de smoes verzond dat we 's avonds hadden gespeeld en dat het een lichtwedstrijd was. Ik kwam trouwens ook wel eens in Oldenzaal, bij de mannen van Bully, die gingen met z'n allen naar Muller aan de Markt. Zo had iedereen zijn eigen café als vaste adres."

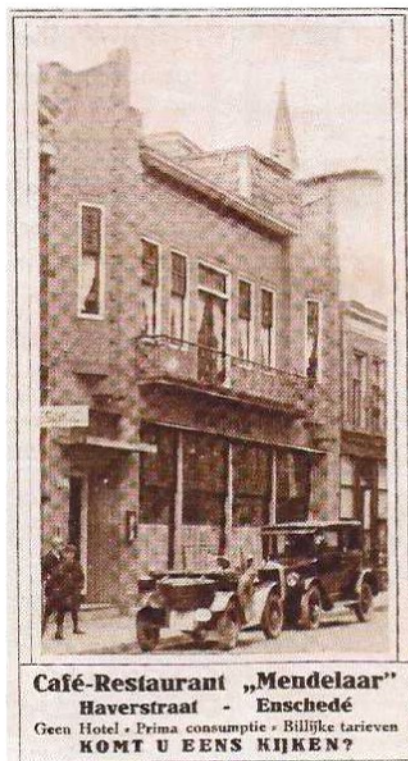
Vaste gast is ook Gerard Nieuwe Weme, de latere eigenaar van de supermarkt aan de Deurningerstraat

die op 13 mei 2000 bij de vuurwerk-ramp in vlammen opgegaan is. Hij speelt zowel bij EHV als bij DKS (net als later zijn zoon Bas die 28 keer het Oranjeshirt heeft gedragen) en komt met beide ploegen bij Mendelaar dat dus elke zaterdagmiddag een echt hockeycafé is.

Grijze gribus

Eind 1968 wordt de Haverstraat-passage geopend en een jaar later valt het doek voor Café Mendelaar. Buurman Paul Stolker van de gelijknamige winkel in porselein en kristal is getuige van de gebeurtenissen daarna en dat heeft hem niet echt vrolijk gestemd. "Het begon met een doorbraak naar de Klokkenplas voor Verbeek Schoenen, met heel veel luifels wat toen heel modern was. Dat beeld is eigenlijk nooit helemaal hersteld, hoewel er wel van alles aan gedaan is om het te verbeteren. In 1995/96 kwam Scharstuhl Verlichting erin, ik was toen voorzitter van de winkeliersvereniging en voor een nieuw ontwerp zochten ze contact met architect Nico Klaver, zijn vrouw werkte als verkoopster bij ons in de zaak. Het renovatiebudget was tienduizend gulden, inclusief architectkosten, en daarmee kon je

niet veel. Ze zijn er toen maar matig in geslaagd een deel van de oude luister in ere te herstellen. Het leek tenminste weer ergens op, totdat Scharstuhl in 2010 stopte. Sindsdien is het nooit meer geworden wat het geweest is. Een zwart gat in een grijze gribus, terwijl ze er eigenlijk een beschermd stadsgezicht van hadden moeten maken. Maar ja, ik kan natuurlijk niet in de portemonnee van de eigenaar kijken." 🌟

▲ Advertentie april 1927.

